

leredes en fælles Drift mellem disse, naar de kunde faa hver sin Scene i den samme Bygning. Den Mulighed synes heller ikke at være udelukket, at en saadan fælles Drift kunde overtages af et privat Selskab, og, for saa vidt det private Initiativ vil være i Stand til at tilvejebringe en Bygning for Talescenen i Forbindelse med den nuværende Scene, bør den Mulighed være aaben, at Staten overlader et saadant privat Selskab Driften af begge Teatrene.

Ud fra de anførte Betragtninger kan man ikke være enig i nu at kræve, at Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet inden Udløbet af de 3 Aar, hvori Loven efter Udvalgets Ændringsforslag skal gælde, skal forelægge Rigsdagen Forslag om en endelig Ordning gaaende ud paa, „at de tre Kunstarters Samvirken fremtidig kan fortsættes paa det nuværende Teater“. Det nævnte Medlem mener derimod, at der bør gives en Lejlighed til — uden at Staten skal gaa til Opførelse af nogen ny Talescene — at faa en Adskillelse af de tre Kunstarter. Lykkes dette ikke, vil der, efter Udløbet af den foreslaaede ny Forsøgstid, ikke være anden Udvej end at opgive Operaen, ombygge Scenen og endelig fastslaa, at det kongelige Teater skal være et Hjemsted for det nationale Skuespil og ikke et Operahus.

En saadan endelig Ordning vil selvfølgelig medføre ikke uvæsentlige Forandringer blandt Personalet, saavel det kunstneriske som Funktionærerne ved Teatret, og det vilde som Følge deraf ikke være rigtigt at gaa til en mere almindelig Lønregulering. Da det imidlertid maa erkendes, at en Forbedring i Lønningsforholdene er absolut nødvendig, har dette Medlem været enig med Udvalgets øvrige Medlemmer i, at der — som foreslaaet ved Ændringen Nr. 2 — stilles et Beløb til Raadighed som midlertidigt Lønningstillæg. Samtidig at forhøje det aarlige Tilskud har man saa meget mindre fundet Anledning til, som det sikkert maa erkendes, at selv om Overskuddet skulde gaa noget ned ved den Indskrænkning af Operaforestillingernes

Antal, som det anses for meget ønskeligt at iværksætte allerede i de kommende Aar, vil der i den opsparede Reservefond være tilstrækkeligt til at dække det manglende Overskud.

Medundertegnede, *E. Bluhme*, er i det væsentlige enig med førstnævnte Flertal, særlig om dette, at de 3 Kunstarter bør forblive sammen under den fælles Ledelse paa det kgl. Teater. Dette har Traditionen for sig, og paa saa mangfoldig Maade have disse Kunstarter i vor Teaterudvikling suppleret hinanden, at det vilde føles som et Savn, saavel hos Publikum som hos Forfattere og Komponister, om de skiltes, ligesom der vel neppe kan være Tvivl om, at velstyrede og under gode Bygningsforhold vil denne Samhørighed ogsaa vise sig økonomisk bedst.

Der er blevet henvist til, at man i andre Lande har særlige Operahuse, men deri ser jeg ingen Opfordring til at forlade den Tradition, som nu er vor, for kun at blive nogen Efterlignelse i det smaa af Udlandet.

Det foran nævnte Medlem mener jo egentlig ogsaa, at alt bør blive sammen, men tænker sig da mulig i Forbindelse med den nuværende Bygning opført en særlig Talescene og det hele overladt til privat Drift.

Noget saadant vil jeg under ingen Omstændigheder kunne gaa med til.

Hos alle Folkeslag, gennem alle Tider, har Skuespil, ganske vist under forskelligartede Former, haft Betydning for Livet — dels moraliserende og vejledende, dels opmuntrende og begejstrende, dels som fælles Nydelse i Glæde og Hvile efter Dagens Dont. Med Kulturen udvikles Skuespil-kunsten, og dens Indgriben i Folkelivet kan ikke afdisputeres. Ikke alene er det væsentligt de mindre bemidlede Folkelag, som fylde Teatrene omkring i Byerne; men i selve det kgl. Teater er det netop disses Pladser, som altid ere fyldte saavel til Opera som til Skuespil. Og naar man derfor har talt om fra det kgl. Teater, til Fordel for Skuespil, at bortvise Operaen